

Кант-въ

Пролѣтъта дойде

Почука тя срамежливо като гостенка на вратата на новата година и влѣзна както всѣкога: смѣло и победоносно. Тя знае, че всички я очакватъ съ нетърпение.

Слънцето свѣтна по-силно и прати съ лжчитѣ си повече топлина. Мразътъ избѣгна и снѣгътъ, който покриваше всичко, започна да се топи; потекоха ручей навсѣкжде. Земята на много мѣста се откри. Затоплена отъ слънцето, почвата набѣбна отъ влагата и стана рохкава. Семената, скрити въ нея презъ зимата, покълнаха, а коренитѣ на храсти и дървета почнаха да смучатъ влага и да я пращатъ нагоре по стѣблата и клонетѣ къмъ пжпкитѣ.

Животътъ, замрѣлъ презъ зимата, се събужда бавно. Изъ земята излизатъ скрититѣ въ нея зимовници, насѣкоми, червеи, паяци, змии, гущери, и разкръшватъ вкоченѣлото си тѣло. Таралежътъ се събужда, издига муцуна и се разтърсва, за да изпадатъ набоденитѣ по иглитѣ му сухи листа. За вълци, мечки, лисици настѣпва по-добро време: труднитѣ, гладни дни изминаха; отсега по-лесно може да се намира храна.

Полето се оживява лека-полека. Врани, врабци, синигери и др. птици, които се навъртаха край селищата, сега по-често и по-свободно летятъ надъ полето и търсятъ храна по оголенитѣ отъ снѣга мѣста.

Денътъ стана по-голѣмъ. Слънцето грѣе по-продължително и по-силно. Зимната покривка се стопи и само тукъ-таме, въ долини и падини, кждето е имало

